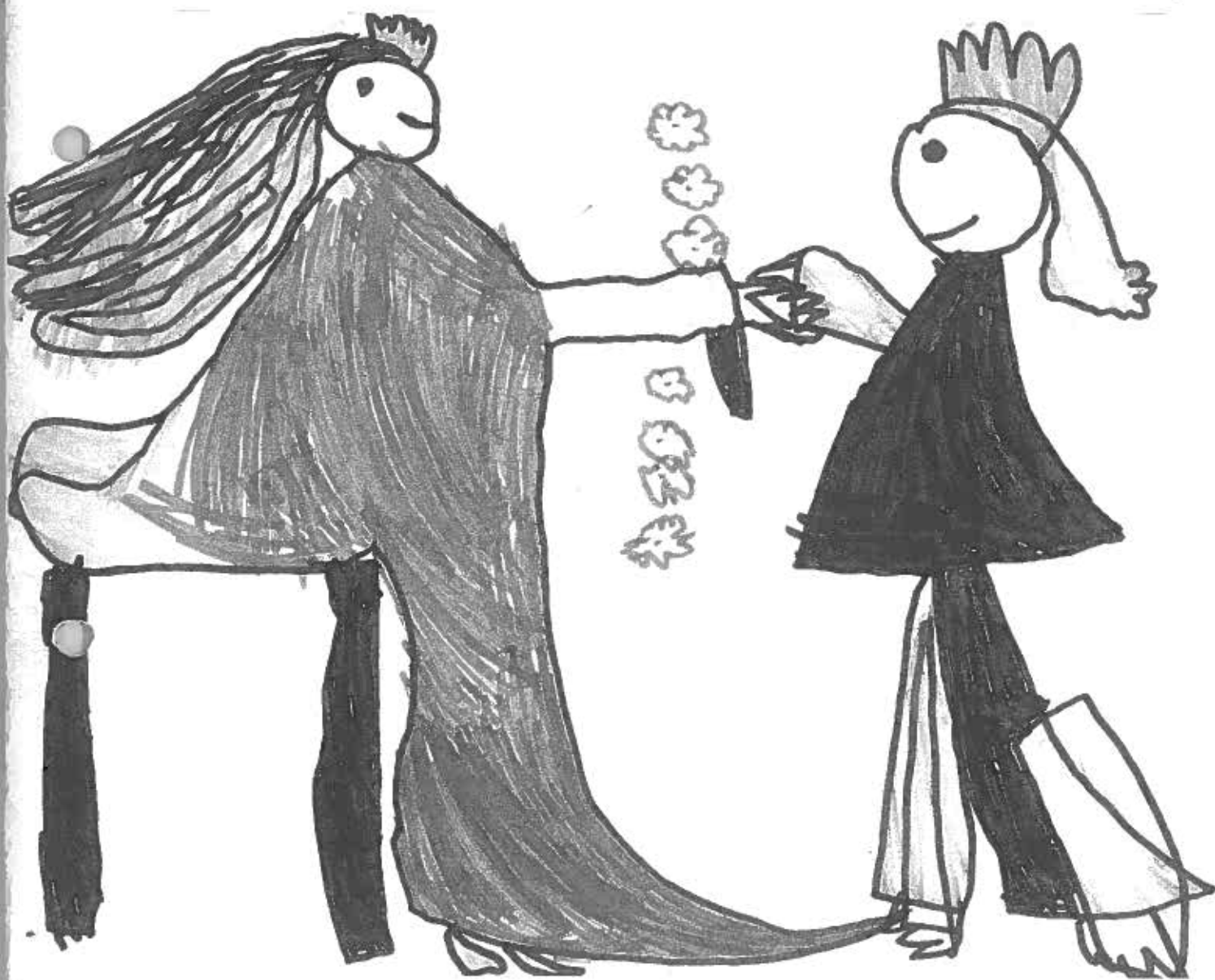

HIŠA OTROK

GLASILO ANGELINEGA VRICA

JUNIJ, MMIV
2004

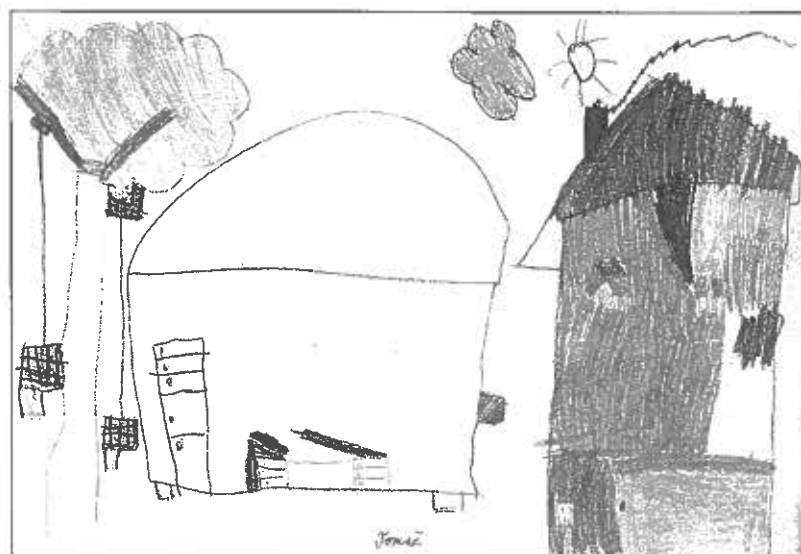
7

ALI STE VEDELI

- da jeseni odhaja v šolo 17 otrok? Njihova imena so: Alec, Andrej, David, Dori, Eva, Jaka, Klara, Laura, Masha, Matic, Matjaž, Miha, Mojka, Neli, Primož, Vid, Žan.
- da se nam torej jeseni pridruži 17 novih otrok, od tega 9 bratcev in sestic že vključenih otrok?
- da so vse vzgojiteljice (in dve mami) vključene v izobraževanje v Montessori pedagogiki za vzgojiteljice otrok v starosti od 3–6 let, ki ga izvaja Uršulinski zavod skupaj z nemško Montessori organizacijo, in ki bo trajalo do jeseni 2005?
- da bosta vzgojiteljici Neža in Melita letošnje in prihodnje poletje v Parizu na izobraževanju v Montessori pedagogiki za otroke v starosti od 0–3 let?

Hiša otrok, glasilo Angelinega vrtca

Izdaja Uršulinski zavod za vzgojo, izobraževanje in kulturo, Josipine Turnograjske 8, Ljubljana

Odgovorna urednica: mag. Melita Kordeš Demšar

Uredniški odbor: Alenka Javornik, Neža Kalan, Gregor Klančič, Monika Kovač in Maja Stipar

Lektoriranje: prof. Vida Frelih

Izdelava: sisvizija, d.o.o.

Tisk: Premiere

e-mail naslov za pošiljanje člankov:
av-hisa.otrok@guest.arnes.si

UVODNIK

Tako hitro so minila ta tri leta, kar sva Evo prvič pospremila v vrtec, ki je takrat čisto prvič odprl svoja vrata. Danes priznam, da sva bila precej negotova. Kakšen bo vrtec, kakšne bodo vzgojiteljice, ali bodo sploh znale ravnati z otroki, ali je Montessori metoda res taka, kot sva si jo predstavljala?

Še danes se spomnim, kako sva se na poti s prvega sestanka oziroma prve predstavitve vrtca pogovarjala o vprašanju enega od staršev: »Kako vam bo uspelo delati na ta način s 30 otroki?« Oba sva se strinjala s tem očetom, da bo verjetno malo drugače kot v drugih vrtcih, a otroci so otroci in razigrani. Zagotovo se ne bodo umirili ob počasnem zlaganju preproge ali pa mimo opravljali svojega dela ...

Eva jeseni odhaja v šolo in danes sva spet pred podobnim korakom. Vendar sva globoko prepričana o nečem: ta tri leta so bila zagotovo najboljša naložba za Evo. Za vse to sva lahko hvaležna naj-

prej Bogu, nato pa vsem vzgojiteljicam, sestram in seveda otrokom Angelinega vrtca in njihovim staršem. Eva in midva z njo smo se v tem vrtcu zelo veliko naučili. Pa ne mislim zgolj na znanje, ki ga bo potrebovala v šoli, čeprav sva vsakič znova presenečena nad tem, kar otroci po Montessori metodi dosežejo. Naučila se je veliko več. Spoštovati sebe in druge, naučila se je odločanja, samostojnosti in pridobila je samozavest. Vse to, kar sva Evi vedno želela dati.

Ker je bila Eva do vstopa v vrtec dve leti pri meni in potem leto dni pri babici, je bil vstop v vrtec kar precej težak. Ravno pred dnevi smo se malo pošalili z Evinjo vzgojiteljico, ki je rekla, da je bila zagotovo otrok, ki je najdlje jokal. A s pravo ljubeznijo vseh vzgojiteljic smo uspeli premagati tudi to. Vedela in čutila sem, da je Evi v vrtcu lepo, saj po hudem joku ob poslavljanju zjutraj, potem ko smo jo popoldne prišli iskat, skoraj nikoli ni hotela domov. Potrditev sem dobila tudi na prvih govorilnih urah. Nikoli ne bom pozabila, kako sem bila presenečena, ko mi je sestra Metka po dobrem mesecu vrtca v pogovoru o Evi povedala prav tiste stvari, ki sem jih poznala in opazila tudi sama. Takrat sem se zavedla, da ji to, kar ji dajejo v tem vrtcu, ne bodo dali nikjer drugje. Saj je za njih Eva ena sama, taka kot je. Tako jo imajo radi in jo sprejemajo tako, kot je.

Za naju je bil stalen stik z vrtcem izjemnega pomena. Tako smo lahko skupaj vzgajali, saj sva opazila, da bi Evo drugačna pravila zmedla. Zato smo se tudi doma trudili, da bi bilo življenje čim bolj podobno življenju v vrtcu. Videla sva, da to daje Evi gotovost in varnost.

Težko bi naštel in opisala vse čudovite trenutke, ki smo jih preživeli v tem obdobju. Dan očkov, dan mamic in preko tega odkrivanje otroka v povsem novi luči. Pa prvo skupno praznovanje, izlet na kmetijo, praznovanje materinskega dne ... Zagotovo bodo vsi ti trenutki pustili trajen pečat v Evinem srcu in življenju.

Zavedava se, da Evo in naju z vstopom v šolo čaka povsem nov svet. Priznati moram, da se tega kar bojim. Vendar sem prepričana, da smo Evi vsi skupaj v tem obdobju dali največ, kar smo ji lahko dali. In zagotovo je to najboljša popotnica za soočenje z »drugim« svetom. Trudiva se, da Eva ne bi čutila te skrbi in da bi se šole čim bolj veselila. Včeraj pa mi je kar nenadoma rekla: »Veš, mami, meni bo pa zelo težko, ker ne bom več z mojimi vzgojiteljicami, ko bom šla v šolo.«

Ja, tudi meni, tudi nama bo. A bila bi krivična, če bi se ustavljala pri tem. Iz srca mi je prišel odgovor za Evo: »Veš, Eva, ti si sedaj že dovolj velika, da greš v šolo in tako naredimo prostor še za druge otroke, ki drugače ne bi imeli možnosti spoznati Angelinega vrtca in teh čudovitih vzgojiteljic.«

In bili bi prikrajšani za marsikaj.

Zato: Hvala vam!!!!!!

10	(+2)	12
2	(+11)	13
3	(+7)	10
8	(+3)	15
9	(+6)	16
4	(+4)	8
7	(+7)	14
3	(+2)	15
8	(+2)	10

glorija

tanja

m. kovač

m. kovač

KLARA STIPAR

IZ MONTESSORI ZAKLADNICE

IZPUSTIMO OTROKE NA PROSTOST

Dramatičen manifest Montessorijeve, ki poudarja edinstveno interakcijo med otrokom in naravnim svetom, ki je mogoča, kadar so ovire odstranjene.

Spanje pod milim nebom, izpostavljanje vetru in dežju, kljubovanje soncu, potapljanje v vodi – vse to so stvari, o katerih lahko podrobno govorimo, a jih vedno ne udejanimo. Je kdo, ki se ne podviza zapreti vrat v strahu pred preprihom? In koliko jih ne zapre oken, preden gredo spat, posebno če je zima ali če dežuje? Skoraj vsak verjame, da so trekingi v soncu in dežju ob izkoriščanju vseh naravnih zavetij junaški napor, skoraj hazard. Človek se mora privaditi na te reči, pravijo, a ne naredijo nobenega koraka. Kako se torej privaditi? Najbrž bi morali začeti že v otroštvu. Toda ne: otroci so deležni še večje zaščite kot odrasli.

Nepremišljeno bi bilo reči: »Pustimo otroke na prostost, naj se igrajo, naj tekajo zunaj, ko

dežuje, si sezujejo čevlje, ko najdejo lužo, in ko je trava na travniku vlažna od rose, naj se bos podijo po njej. Ne motimo jih, ko jih drevo povabi ležati v svojo senco, pustimo jim vpiti in se smejati. Pustimo, da jih jutraj zbudi sonce, kot zbudi vsako živo bitje, katerega dan se deli na budnost in spanje.« Namesto tega se raje z zaskrbljenostjo vprašajmo, kaj delamo, da otroci po jutranjem svitu še spijo, kako jih stremiramo, da se ne sezujejo in ne pohajkujejo bos po travi. Kadar otrok, omejen z našimi omejitvami, ki spominjajo na življenje v ječi, pobija mrčes in neškodljive živalice, se nam zdi to naravno; ne uvidimo, da je tako mišljenje že postalo odtujeno Naravi. Kar resnično želimo od naših otrok, je, da se prilagodijo na ječo, da nas ne bi vznemirjali.

Mišična moč celo najmanjšega otroka je večja, kot si lahko predstavljamo, toda za to, da bi se nam to razkrilo, mora imeti svobodo gibanja.

Kadar mestni otrok po krajšem sprehodu pravi, da je utrujen, nam da misliti, da nima moči. Vendar je nenaravna okolica tista, ki povzroča njegovo utrujenost. Je monotonost mesta, je muka, s katero prenaša malo nežno stopalo, stisnjeno v usnjenem čevlju, stik s pločnikom mestnih cest, so neprimerna oblačila, povsod naokrog pa izčrpani, indiferentni, molčeči ljudje brez nasmeha. Njihova modna oblačila, ki naj bi jih občudovali, so posvetne reči, ki za otroka ne obstajajo. Tako ga dolčas poleni.

Toda ko so otroci postavljeni v naravno okolje, se tam razodene njihova moč. Normalno razviti otroci, celo mlajši od dveh let, če so močni po konstituciji in dobro hranjeni, lahko prehodijo milje. Neutrudne nožice lahko v sončnem vremenu dolgo plezajo po strmih pobočjih. Spominjam se, kako je šestletni otrok izginil za nekaj ur. Peš se je povzpел na hrib misleč, da bi, če bi lahko dosegel vrh, videl svet, ki leži na drugi strani. Ni bil utrujen, ampak razočaran, ker ni našel, kar je iskal. Poznala sem par, ki je imel komaj dveletno hčer. Oče in mati sta jo v želji, da šli peš v precej oddaljen kraj, nameravala izmenoma nositi v naročju. To bi bilo skrajno utrudljivo početje. Zgodilo se je, da je deklica, polna navdušenja, celo pot hodila sama. Namesto prenašanja v naročju sta se starša prisilila hoditi počasi, se ustaviti, ko se je ustavila ona, da je nabrala cvetlice, da je odkrivala lepote ponižne in privilegirane stvaritve – osla, ki se je pasel na polju. Namesto nošnje otroka sta starša rešila svoj problem z učenjem od otroka.

Le poeti čutijo prevzetost nad komaj slišnim potočkom vode, ki teče prek prodnikov. Prav to občuti otrok, ki postaja navdušen nad njim, se smeji in ga želi ustaviti tu se ga dotikati z rokami, kot bi ga božal. Nihče, ki ga poznam, razen sv. Frančiška, ni občudoval preproste žuželke in neprivlačne majhne rastline, kot to počno naši malčki.

Predlagam vam, da vzamete v naročje otroka, ki še ne zna hoditi. Nosite ga po podeželski cesti, od koder je širok, čudovit razgled, tako da bo njegov hrbet obrnjen proti stvarim. Videli boste njegov trud, da bi se obrnil in videl panoramo. Ustavite se z njim. Otrok uživa lepoto, še preden je zmožen pokončne drže, še preden vas njegov jezik zmore prositi, da se ustavite. Da, dovolimo si povedati z drugimi besedami: »Otrok ne živi samo od mleka.«

Niste še nikoli videli otrok, stati resnih in ganjenih okrog poginulega ptičjega mladiča, ki je padel iz gnezda? Jih niste opazovali premikati ga naprej in nazaj, se pogovarjati, kaj se je zgodilo, zalovati zelo iskreno nad tem, kar je bilo? To so otroci, ki so v svojih naslednjih obdobjih degeneracije sposobni ropati ptičja gnezda.

Čut za naravo se veča z vajo – tako kot vse drugo. Gotovo otroka, ki je neposlušen in navličen biti zaprt med štirimi stenami, ki je navajen videti in slišati, da je krutost napram živalim življenjska nuja, z našimi pedantnimi opisi in opozorili ne bomo okrepili. Šele izkušnja ga bo prepričala. Smrt prvega goloba, ki ga je namerno ubil kateri izmed družinskih članov, je črn madež v srcu večine otrok. Zdraviti moramo neslutene rane, bolezni duha, ki že obstajajo v ljubkih sinovih jetnikov našega umetnega okolja.

Vprašanja za pogovor

Kaj vaši otroci večinoma opažajo na sprehodih?

Ali vidijo več, kadar so na kolesih ali kadar hodijo?

Kakšne izkušnje ima vaš otrok s skrbjo za živali in rastline? Kaj ga pri tem najbolj veseli?

Kakšne izlete v naravo delate?

V katerih primerih na izletih omejite otrokovo aktivnost, pri čem ga je treba opogumljati?

Kako bi lahko razširili dejavnosti na vašem dvorišču?

Ste kdaj ubili kakšno žival (tudi insekte) pred otrokom? Ste opazili kakšne posledice?

Česa v naravi se vaš otrok boji? Kako mu pomagata premagati te strahove? Od kod izvirajo?

Kakšni »zeleni otoki« so v vaši bližini? Kako tesno so povezani z otrokovim veseljem?

Kako bi okrepili otrokovo izkušnjo v naravi?

Prevedla in priredila po Marii Montessori: Montessori Talks to Parents, Set the Children free, AMI

Neža Kalan

POGOVOR

Tokrat vam predstavljamo sestro Metko Capuder. Drobno bitje, ki je vedno nasmejeno, ki poleti skače ristanc v supergah, ki igra nogomet in se lovi po dvorišču skupaj z našimi otroki. Premore ogromno pozitivne energije, ki jo sije v okolico, kjer se znajde ...

S. Metka, nam lahko prosim predstavite svojo družino?

Naša domača hiša leži na začetku strme vasi Soteska, na sončni legi. Okrog in okrog se raztezajo naše domače njive in travniki. Mene in tudi vso našo družino je zaznamovala povezanost z naravo, obdelovanje zemlje, skupna družinska praznovanja, skupne vaške igre in delo. Sodelovanje v župniji in tudi pestro sodelovanje pri kulturnem življenju v moravški dolini. Skupaj z bratom dvojčkom sva med otroki najmlajša. Pred mano pa so še trije bratje in sestra. Z nami so delile življenje še stara mama in »tetika«, zlati duši, ki se ju spominjam z veliko hvaležnostjo zaradi njunega zgleda darovanja. Kmalu bo trinajst let, kar sem odšla od doma, vendar vrednost »dote«, ki se je zbirala v letih v krogu domače družine, ne izgublja kakovosti; njena cena se je še povečala. Ni kaj – zemlja in globoka povezanost z njo prinaša mnogovrstne sadove za vse življenje.

Kako ste prišli do odločitve za duhovni poklic? Kaj vas je najbolj nagovorilo?

Doma sem dihala versko ozračje, zato mi duhovne stvarnosti niso bile tuje – ampak so bile del življenja. Oblikovale so moj vsakdan. Vsako delo smo začeli s »svet križ božji« in vsak večer končali s skupno molitvijo. Pri nas je veljalo pravilo, ki je oblikovalo tudi versko življenje: »Manj govori, a več naredi.« Tudi meni je bolj segel do srca vsakdanji zgled mojih staršev kot vse lepe besede, ki jih nisem videla tudi uresničenih. Trdnost življenjskih načel mi je pomagala prebroditi marsikatero stisko in nasprotovanje prav zaradi vere. V letih srednje šole sem začutila veliko željo po božjem, po resnici, po pristnosti, po presežnem. Trenutki zbranosti v duhovnih vajah, v dotiku z božjo Besedo so me popolnoma »zavrteli«. Od tedaj sem iskala trenutke samote, da bi ponovno okušala bližino prepoznane in žive osebe mojega Boga. V srcu se mi je porodila misel, nato želja, da bi popolnoma pripadala tej Navzočnosti. Zatem je sledil notranji boj in prečiščevanje. Bog ni polovičarski, ampak se daje ves svojim. Tako sem razumela tudi svoj odgovor Njegovi ljubezni. In nekega dne, med počitnicami, po prvem letniku pedagoške fakultete mi je bila dana milost, da sem lahko svobodno odgovorila na Njegovo povabilo. Kaj me je v tistih trenutkih nagovarjalo? Bog je večji od moje biti in On v svoji previdnosti ve, kaj je zame dobro. Želi, da sem srečna. In kdo sem jaz, da bi zametala Njegovo osebno ljubezen, ki mi jo je tako očitno in jasno izkazoval? Od trenutka odločitve se je vame naselil globok mir, ki je prisoten še danes.

Kateri odlomek iz Svetega pisma vas najbolj nagovarja kot vzgojiteljico?

Več odlomkov. Odvisno tudi od mojega notranjega razpoloženja. Moj ideal, h kateremu težim in si ga želim vsaj malo dosegati, pa je: »Ko bi ... poznal vse skrivnosti in imel vse spoznanje ... ljubezni pa bi ne imel, mi nič ne koristi,« (Kor 13).

In kaj je za vas najpomembnejše v življenju?

Prepoznavati in živeti božje zamisli.

Nekateri starši opažamo, da otroci prihajajo domov utrujeni ...

Mislim, da ima vsak od staršev možnost in priložnost, da vidijo kaj delajo njihovi otroci. Temu so namenjene tudi govorilne ure, opazovanja. Vzroki za utrujenosti so lahko različni; od otroka do otroka drugačni. Zdi se mi normalno, da so otroci, ki so v vrtcu daljši čas,

utrujeni. Če svoj čas v vrtcu preživijo ob delu, spletnju novih socialnih odnosov, kar je za nekatere zahteven proces, in še čem, potem je taka utrujenost normalna in zdrava.

Ko šestletniki zapustijo vaš vrtec in odidejo velikokrat v popolnoma drugačna okolja, se pogosto znajdejo v zanje stresnih trenutkih in okoljih, ki jih niso vajeni. Kako lahko starši pomagamo v takšnih težavah?

Velikokrat me spremlja misel, da smo vsi poklicani, da se vsak na svoj način najbolje zavzamemo za otroke. Nikoli svet ne bo idealen ali idealen po naših predstavah. Potrebno je sprejeti vsak dan z veliko mero potrpežljivosti, ljubezni in vse sprejeti kot priložnost ali kot kristjani rečemo »božji dar«, potem bomo tudi v danih trenutkih našli prave odgovore.

Ne bom vas vprašala o osnovni šoli, ki bi jo sestre uršulinke morda kdaj lahko vodile. Sprašujem pa o tem, kako si vzgojiteljice predstavljate otroka, ki ste ga na nek način tudi ve oblikovale, mu vlivale ljubezen do lepega, do učenja, do ustvarjalnosti ... Kar naenkrat pa je ta proces na silo prekinjen in dogajanje skrene z začrtane poti. Kako ste to stvar razčistile same pri sebi?

Otroci, ki so v našem vrtcu, so podobni voljni glini v lončarjevih rokah. Zato je pomembno, da kar najbolje izkoristimo to naravno danost. Kar osvojijo v tem obdobju v prid razvoja svoje osebnosti, ostaja kot pečat, sled, ki se težko zabriše. Čeprav se morda na zunaj v kasnejših letih ne bo nič poznalo, verjamem, da bo dobro, ki ga je prejel v tem obdobju hotelo priti na dan. Kajti ljubezen poraja ljubezen, varnost in zaupanje rojevata mir. Slišala in prebrala sem marsikatero življenjsko zgodbo, ki se je odvijala v močni povezanosti z najnežnejšimi otroškimi leti v katerih so tudi vaši otroci. »Kar se Janezek nauči, to Janez zna.«

Kaj počnete, kadar niste v vrtcu z našimi otroki?

Vključena sem v življenje naše sestrskeske skupnosti: molim, pospravljam, včasih kuham, pomivam posodo, ... in se poleg tega pripravljam na delo v vrtcu, grem na sprehod, vodim otroški pevski zbor v župniji Sv. Križ – Žale, pa še marsikaj drugega.

In vaše posebno veselje?

Prebrati stran, stavek ali dva iz dobre duhovne knjige ali revije tik preden zaspim, občudovati naše ribe v ravnokar očiščenem akvariju v vrtcu, srkati svežino, toplino, iskričnost, jasnost in preprostost v odnosu z otroki, pa tudi drugimi, ki ostajajo božji originali. Poleg naštetega je še polno zrn veselja, posutih na mojo pot.

Kaj bi povedali našim otrokom, ko bodo že odrasli in bodo brali tale zapis?

Kdor (p)ostane kakor otrok, bo dojel skrivnosti življenja. Želim vam, da iščete in sprejemate najglobljo skrivnost: kot otroci imamo Očeta. Kdor zaupa vanj, ne bo osramočen: in je čisto vseeno, ali je to majhen ali velik otrok. Pomembno je, da je otrok.

Sestra Metka, vseč mi je vaša misel o božjem originalu. In vi to prav zares ostajate! V imenu vseh staršev se vam zahvaljujem za vašo iskrenost in trud, ki ga posvečate našim otrokom. Hvala!

Pogovor pripravila Alenka Javornik

DNEVNIK ANGELINEGA VRTCA

1. 9. 2003

Organiziranost vrtca v šolskem letu 2003/2004

Vrtec ima tri oddelke: otroci so razdeljeni v zeleno, rumeno in vijolično sobo. V vsaki sobi je 22 otrok v starosti od 3 do 6 let.

Strokovni delavci vrtca so: vzgojiteljice: Martina Jerina, s. Marjeta Cerar, s. Metka Capuder, Mira Gale, Neža Kalan ter Melita Kordeš Demšar, ki je hkrati tudi ravnateljica vrtca. Na novo pa sta zaposleni pomočnici vzgojiteljice Danijela Gregorčič in Klavdija Blažič (za polovični delovni čas).

Vrtec je enota Uršulinskega zavoda za vzgojo, izobraževanje in kulturo, ki ga vodi direktorica s. Karmen Ocepek.

1. 9. 2003

Ob otvoritvi tretje skupine Angelinega vrtca smo pripravili dan odprtih vrat. Po kratkem programu so si gostje ogledali vrtec, nato pa se razporedili po sobah, kjer so bile pripravljene različne delavnice.

Pripravili smo tudi tiskovno konferenco, novice o tem so bile objavljene v Delu, Dnevniku, Večeru ter na Radiu Ognjišče in radiu Vatikan.

1. 10. 2003

Jesenski sestanek za starše. Predstavili smo področje jezika in izvolili predstavnike sveta staršev. Predsednik sveta staršev in tudi predstavnik staršev v svetu Uršulinskega zavoda je Gregor Klančič, oče Urške Klančič.

7. 10. 2003

Logopedinji obiščeta naš vrtec in pregledata otroke, ki bodo prihodnje leto šli v osnovno šolo. Nekateri so bili napoteni v obravnavo.

7. 10. 2003 in 11. 11. 2003

Izobraževanje staršev, ki so pripravljeni delati v vrtcu z otroki z materialom s področja jezika: s peščenimi črkami.

8. 10. 2003

Prvo srečanje Šole za starše, ki jo koordinira mama Veronike Maršič, vodi pa gospa Anica Uranjek. V šoli je približno 20 staršev Angelinega vrtca.

21. 10. 2003

Izlet najstarejših otrok Angelinega vrtca v Celovec, kjer so sestre uršulinke praznovale obletnico šole v Celovcu.

20. 11. 2003

Otroci obiščejo filharmonijo.

26. 11. 2003

Večer z očetmi.

12. 12. 2003

Obisk v gradu Tivoli, kjer smo si ogledali grafični opus Ivana Piclja.

Januar

V reviji Mama predstavitev Angelinega vrtca

8. 1. 2004

Z otroki si ogledamo svetovno razstavo jasluc.

26. 1. 2004

Sestanek za starše. Predstavitev enega izmed področij v našem vrtcu: Kateheze Dobrega pastirja, ki otroka uvaja v versko življenje.

2. 2. 2004

V februarju začne šestmesečno pripravništvo Mojca Arh, ki jo je k nam napotilo ministrstvo za šolstvo, znanost in šport.

3. 2. 2004

Na TV Paprika predstavitev življenja v Angelinem vrtcu.

23. 2. 2004

V prostorih vrtca so se srečali starši otrok, ki so že v prvem razredu OŠ. Njihovi prvošolci in vzgojiteljice pa so ta čas preživel v vrtcu.

Srečanje je bilo plodno, saj smo si izmenjali informacije o tem, kako so se otroci znašli v OŠ.

Marec, april

Vsak ponedeljek in petek po kosilu v marcu in aprilu so otroci lahko spoznavali osnove plesne vzgoje. Program zanje so pripravile študentke predšolske vzgoje (v torek Jerica Česnik in Iris Gerbec, v petek Mojca Arlič in Tina Cerar), ki izvajajo program v sklopu predmeta Metodika plesne vzgoje pri mentorici G. Schmidt.

22. 3. 2004

Obiskal nas je misijonar Janez Puhon, ki je bil 30 let na Madagaskarju.

25. marca, četrtek, dan staršev

Družinska maša za otroke, starše, zaposlene in prostovoljce v Angelinem vrtcu je bila v uršulinski cerkvi. Otroci so sodelovali pri oblikovanju maše.

20. 4. 2004

Večer z mamami.

21. 4. 2004

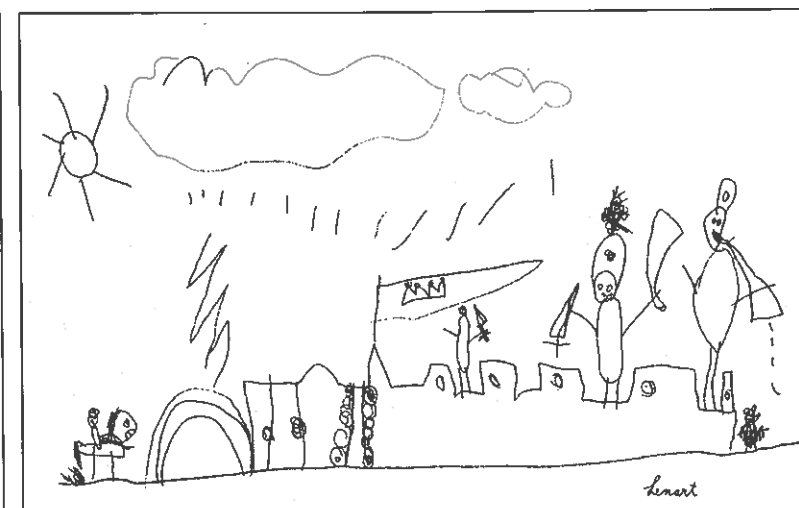
Otroci so prisotni na koncertu in predstavitvi glasbil na Glasbeni šoli Lj. Moste-Polje.

10. 5. 2004

Obisk Železniškega muzeja v Ljubljani.

Na praksi

V letošnjem šolskem letu so pri nas opravljale študijsko prakso naslednje študentke: Alenka Babnik, študentka pedagogike na FF, Sabina Konkolič in Daša Križej, študentki defektologije na PeF, Nataša Medved, izredna študentka predšolske vzgoje ter Uršula Soban, študentka PeF, smer predšolska vzgoja.

Obiski strokovnih delavcev v našem vrtcu v šolskem letu 2003/2004

- 3. 10. 2003: obisk delavcev OŠ Slovenske Konjice (45 oseb)
- 28. 11. 2003: obisk strokovnih delavcev vrtcev iz Beograda (35 oseb)
- 6. 2. 2004 in 1. 4. 2004: pri nas je potekalo 8-urno izobraževanje »Kako živijo otroci v vrtcu, ki dela po metodi Montessori«, ki je objavljeno v Katalogu programov stalnega strokovnega izpopolnjevanja strokovnih delavcev v vzgoji in izobraževanju (24 oseb)
- marec: študentke predšolske vzgoje (PeF, Ljubljana) so dva torka in dva petka opazovale našo plesno vzgojo – črto – od 11.00 do 11.15. Opazovale so skozi okna (skupno 60 oseb)
- 5. 3. 2004: obisk dijakinj Srednje vzgojiteljske šole v Ljubljani s profesorico Ajdo Marušič
- 26. 3. 2004: predstavitev vrtca in okolja udeležencem seminarja, ki ga je izvajala Glotta Nova (18 oseb)
- 23. 4. 2004: obisk specialnih pedagogin iz vse Slovenije, ki delajo z gluhi in naglušnimi otroki v vrtcih (21 oseb)
- 4. 5. 2004: obisk študentov Teološke fakultete v Ljubljani z dr. Rojnikom (40 oseb)
- 24. 5. 2004: obisk študentov predšolske vzgoje Pedagoške fakultete iz Kopra (50 oseb)

Ob teh obiskih smo imeli vsak zadnji četrtek v mesecu možnost hospitacije za starše in strokovne delavce, ki so se prijavi individualno.

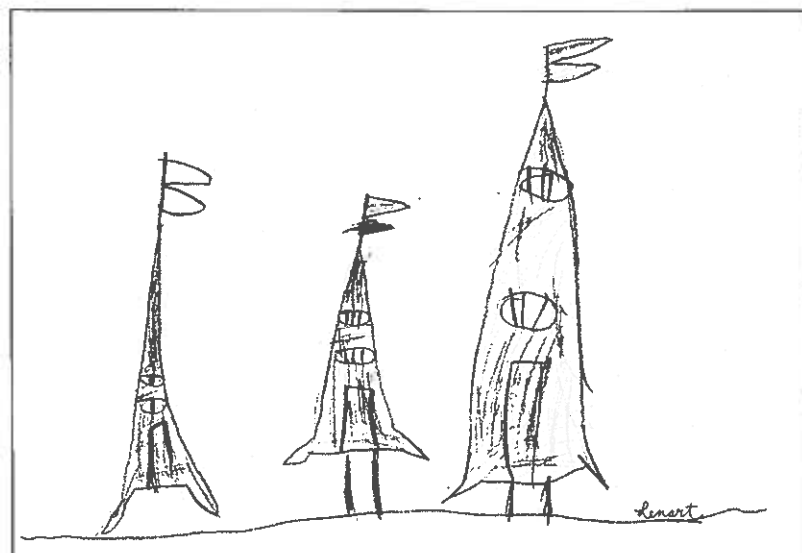
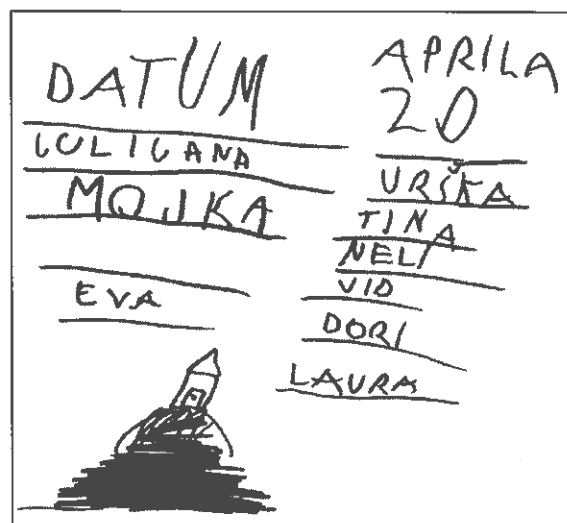

IZ OTROŠKIH UST

Martin I. se je vrnil iz vrtca nenavadno gostobeseden. Mama ga vpraša: »Martin, a ti v vrtcu nič ne govoriš al kaj?« »Ja, ne! Jaz mam v vrtcu velik dela za delat,« jo z odgovorom preseneti sin Martin.

Laura in Mojka pridno pomivata posodo in ob tem veselo klepetata. Mojka z navdušenjem pripoveduje: »Veš, moj oči je res super. Jaz lahko počnem, kar hočem, pa mi nič ne ZAMER. Kaj pa tvoj?« »Ne vem,« se za trenutek obotavlja Laura: »Veš, moj oči ima pa papirnat meter, včasih me postavi zraven in me ZMER,« končno pojasni.

3-letni Peter K. ima v vrtcu dve težavi: pojesti hrano, ki je ni vaje, in oditi počivat, medtem ko se njegov starejši brat lahko igra. »Vzgojiteljica, jaz ne morem več jest, me boli trebušček,« z žalostnim obrazom ob pogledu na poln krožnik pove Peter. »Prav, pa pospravi krožnik,« mu dovoli vzgojiteljica. Peter ves vesel pospravi krožnik in pobriše mizo, nato pa mu vzgojiteljica naroči: »Sedaj pa pojdi po nahrbtnik, greva počivat. Boš videl, da te trebušček kmalu ne bo več bolet.« »Ne, ne, ne grem spat! Saj me ne boli več,« ji navihano zagotovi Peter.

Ko smo na koncu aprila končno dočakali tople dni, se je Klara S. obrnila na vzgojiteljico Martino z vprašanjem: »A bom dons zunej lahko brez puloverja? Po radiu sem zjutraj slišala, da bo čez dan 100 stopinj.«

MOLITEV PRED KOSILOM

Navada je, da se pred kosilom pokriža, zapoje pesem, vzgojiteljica pa bodisi pove krajšo zahvalo bodisi pokliče blagoslov.

Zadnji teden pa ji dan za dnem besedo z ust s silno resnostjo, zatopljenostjo in neprestanim križanjem jemlje 3-letni Jernej J., počasi izgovarjajoč:

»Dobri Bog.

Hvala ti za juho, hvala ti za sir, hvala ti za krompir.

Hvala za telo, za očeta, za dvigalo, za petelina,

za Katarino, za liste, za zdravje, za solato. Amen.«

Vsakokrat ko prevzame besedo on, zavlada v sobi popolna, spontana tišina.

TIHA OPAZOVANJA

Po kosilu, ko manjši otroci zaspijo, v telovadnici začnemo z delom, ki ga tokrat napovem z besedami: »Prišla je pomlad in v našem vrtcu jo bomo pričakali s tulipani in čebelami na oknih.«

»In z metuljčki,« doda Neli.

»Pa s srčki,« je navdušena Klara.

»In potem, ko bo poletje, bomo dodali še sonček,« predlaga Andrej.

»Pa pentljice,« se navdušuje Urška.

Ideje kar dežujejo. Tako vsak dan obrisujemo in izrezujemo, barvamo čebelice, na Nelin predlog okrasimo metulje ... Otroci vsak dan naredijo po nekaj primerkov, nato si izberejo drugo delo. Pri izrezovanju jih zamenjajo drugi, ki že komaj čakajo na škarijce.

Ko jih veliko izrežemo, predstavlja velik izziv preštevane. Klara in Neli se lotita srčkov. Po blazini jih razporedita v lepem krogu. Ne, tako ne bo šlo, saj kmalu ne vesta, kje sta začeli, zato jih razporedita po parih. Sedaj pa gre. »Imamo natančno 42 srčkov,« ponosno izjavita. Opozorim ju na kupček v kotu, na katerega sta pozabili. Ne, nista, tiste sta izločili, ker so tako grdi. »Tiste so gotovo izrezovali fantje, oni so tako nenatančni,« še pokomentirata. Na to nimam kaj pripomniti. Vsak dan se trudimo, da bi razvijali njihov čut za estetiko in potem nas ta vseeno preseneti ... Izločene srčke vseeno spravim, škoda mi je vložnega otroškega truda. »Jih bom pa nalepila v zbornici,« pomislim sama pri sebi.

Andrej navdušeno preštevča čebele. Naredi kupčke po 10. Rezultat večkrat preveri in nato ponosno izjavi: »Imamo jih že 76.«

Ima pa še en predlog: »Veš Klavdija, teh nekaj čebel pa sem dal na stran, da jih bomo lahko obesili v garderobo od vzgojiteljic.«

»Zakaj pa?« ga presenečeno vprašam, saj niti v sanjah ne bi pomislila, da bi bilo potrebno okrasiti tudi ta prostor.

»Zato, ker je tam temno, pa se ne bo videlo, da so grde,« preprosto in stvarno razloži Andrej.

S težavo premagam smeh in resno priklimam.

»Ne razvijamo jim samo občutka za lepo, ampak tudi občutek za trud in delo, ki sta vložena v nek izdelek,« veselo pomislim ob dejstvu, da jih tudi Andrej ne bi vrgel v smeti.

Iz telovadnice se preselimo v spodnje prostore, na malico. Kmalu zaslišim navdušene glasove spočitih mlajših otrok: »Jaz bi tudi to delal\aaa ...«

Bogu hvala za to navdušenje za delo in da bi čimdlje trajalo ...

Klavdija Kordeš Blažič

Od septembra, odkar delam v Angelinem vrtcu, je preteklo kar nekaj časa. Dnevi so vsak dan drugačni, pestrejši in zanimivi, še posebno če jih primerjam z dnevi v državnih vrtcih. Projekti, ki se jih lotevamo, so na prvi pogled podobni, vendar se razlikujejo po svoji vsebini in sporočilnosti.

Zbiranje pšeničnega zrna za vsako dobro delo je bil projekt, ki je otroke navdušil in jih pritegnil k sodelovanju od njegovega začetka do konca. Ko smo pekli kruh iz zrn dobrih del, je bilo prav zanimivo opazovati otroke, kako z zanimanjem in spoštovanjem opravljajo določeno delo. Že samo mletje zrn je bilo nekaj posebnega. V mlinčku ni bila kava, ampak prava pšenična zrna. Tudi fant, ki je zadnje jutro prinesel svoje

zmje v vrtec, je z navdušenjem zmel svoj delež in ga stresel k celoti. Zmleto zmes je bilo potrebno najprej presejati, kar otrokom ni predstavljalo večjih težav. Zanimivo pa je bilo, da je pritegnilo veliko število opazovalcev in radovednežev, ki so se spraševali, kaj se dogaja. Sestra Mateja je otrokom razložila, zakaj potrebujemo kvas in zakaj moramo oluščeni del semen prekuhati. Tudi »počivanje« testu je vzbudilo zanimanje, saj je bilo skrito. Ko je bilo testo vzhajano, ga je bilo potrebno še malo pregnesti. Vsi so hoteli poskusiti, vendar je bilo prostora samo za nekaj otrok. Ostali so se morali zadovoljiti z opazovanjem. Nazadnje je bilo potrebno kruh samo še speči. Dva lepa hlebčka smo položili na pekač in nanju narisali križ ter postavili v pečico.

Vsak od otrok je dobil košček kruha in ga z veseljem pojedel, prav tako tudi nekateri starši.

Tudi sama sem ga poskusila in moram reči, da je bil zelo okusen. Pa ne samo zaradi pravega raz-

merja sestavin. To je bil kruh, ki je bil nekaj posebnega. Bil je nekaj več kot navaden kruh. Vsak delček tega kruha je nosil sporočilo, ki ga je lahko vsak občutil. Ta kruh je bil narejen z veliko truda, z odrekanji in z delom velikega števila ljudi. V vsakem koščku je bilo del mene in tudi tebe!

Danijela Gregorčič Kopavnik

ODMEVI STARŠEV

VSTOPITE, VRATA SO ODPRTA!

Pred dvema letoma sem prvič slišala za Angelin vrtec. Utrujena od bridkih izkušenj v več državnih vrtcih sem hotela pogledati 'še enega'. In bila sem presenečena – v Angelinem vrtcu sem videla veliko več lepega, kot sem kdaj sploh upala pomisliti. Kljub temu da je izjemne potencialne Montessori pedagogike na prvi pogled prepoznalo veliko staršev, ki so s prošnjami za vpis otrok zasuli mesta verjetno za več let vnaprej, je potrebno še veliko administrativnih in vsakršnih osebnih naporov, da Maria Montessori lahko zaživi v resničnih učilnicah.

Kot tečajnica Montessori izobraževanja sedaj v podrobnostih spoznavam filozofijo in oblike delovanja te celovite pedagoške metode. Gibanje vzgojiteljic v »počasnem posnetku« v vrtcu ni več nenavadno, izkušam vzgojo čutil ob pomoči Montessori materialov in se vsak dan bolj živo zavedam, da otroci svet resnično dojemajo na svoj način. Če se jim približamo s spoštovanjem in potrpežljivostjo, nam bodo gotovo radi pokazali svoje bogastvo. Stalno vabijo: vstopite, vrata so odprta!

Vsem staršem in vzgojiteljicam vrtca želim, da bi ob otrocih doživljali osebno preobrazbo, o kateri piše Maria Montessori, in tako pomagali Angelinemu vrtcu razrasti se zunaj sten treh učilnic.

Apolonija Klančar Kobal

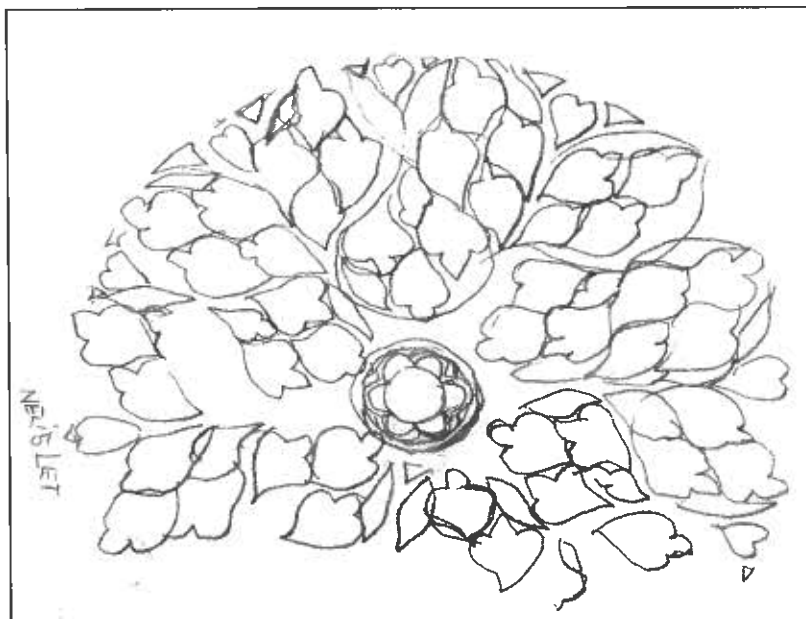

PROGRAM ZA OTROKE IN STARŠE – VRTEC TUDI ZA NAŠE NAJMLAJŠE

Program za otroke in starše v Angelinem vrtcu je namenjen otrokom v starosti od 0 do 3 let. Poteka enkrat tedensko po ustaljenem programu za otroke in jim nudi pomembne stvari: materiale, ki so prilagojeni njihovi stopnji razvoja in ob katerih razvijajo svoje sposobnosti, nudi jim rutino in s tem občutek varnosti, nudi pa jim tudi možnost druženja s skupino in s tem razvijanje občutka skupnosti. Tudi staršem je dodeljena vloga: vsakokrat se osredotočimo in opazujemo določeno področje razvoja in sposobnosti svojega otroka. Poleg tega se enkrat mesečno srečujemo tudi ob pogovoru o določeni razvojni ali vzgojni temi.

Program za otroke in starše obiskujeva z mlajšim sinom Andražem. Oba sva zelo vesela skupnih uric, ki jih preživljava z drugimi malčki in starši. Moram reči, da me je od vsega najbolj presenetilo, kako navdušeno se vsakokrat odzove na najin odhod v vrtec. Sprva je (pri starosti dobrega leta) brcal z nožicami, ko sva se po vedno isti poti približevala vrtcu, kasneje se mu je ob prihodu vedno zelo mudilo

UTRINKI MAŠE OB DNEVU STARŠEV – 25. MAREC 2004

Ko sva se z Jernejem peljala iz vrtca proti domu, sem ga vprašala: »Zakaj prejle nisi takoj ubogal vzgojiteljice Danijele, ko ti je nekaj naročala?« Jernej je bil nekaj časa tiho, nato pa je rekel: »Treba je reči DA.« Jaz pa sprašujem naprej: »Kje si pa to slišal?« On pa: »Duhovnik je povedal pri maši.« Res sem bila presenečena nad njegovim odgovorom, kajti od svete maše, ki so jo za starše ob materskem dnevu pripravile vzgojiteljice in otroci Angelinega vrtca, je minilo že štirinajst dni.

Ta sveta maša je bila res nekaj posebnega, saj do sedaj še nismo bili pri maši, ki bi bila tako prilagojena otroškemu razumevanju, hkrati pa tudi njihovemu sodelovanju.

Nato se je začela maša, pri kateri smo sodelovali vsi navzoči. Za lažje sodelovanje smo prejeli tudi besedila posameznih pesmi. Otroci so s petjem in gibi slavili Boga. Ko sem ob pripravljanju članka zopet vzela v roke ta besedila pesmi, sem ugotovila, da Jernej eno od njih vsak dan poje, vendar sem šele sedaj ugotovila, da prepeva Slavo (Ko se zbujata jutro, ko zvonijo opoldne ...).

Posebej bogat je bil evangelij, ko angel oznani Mariji, da bo postala božja mati. Ob duhovnikovi besedi sta ga uprizorili vzgojiteljici, s. Metka in Danijela. Sledila je pridiga, v kateri je duhovnik posebej nagovoril otroke, hkrati pa tudi starše. Stopil je med otroke in jim rekel: »Kadar vas starši nekaj prosijo, da naredite, vedno recite DA in pozabite na besedico NE.« Staršem pa je priporočil, naj kdaj pa kdaj svojim otrokom rečemo tudi NE.

Zelo mi je bil všeč duhovnikov pristop, saj je otroke nagovoril na razumljiv način. Mali nadebudneži so z zanimanjem sledili njegovim besedam.

Pri prošnjah, ki so jih oblikovali otroci, ki že znajo brati, sem dodala tudi svojo prošnjo, in sicer, da bi to mlado seme, ki je danes deležno takih darov, v prihodnosti obrodilo obilen sad. Sledilo je darovanje, ko so otroci drug za drugim prinašali duhovniku na oltar darove. Pri tem je sestra zopet vsak dar posebej poimenovala. Presenetilo me je, da so otroci zelo dobro poznali imena posameznih darov.

v vijolično sobo, pred dvema tednoma pa se je užaljeno zjokal, ko sva se peljala z avtomobilom v isto smer, a sva sredi poti vendarle zavila drugam.

Ker je Andraž drugorojenec, imam manj časa, da bi ga natančno opazovala in se veselila njegovega napredka ter posameznih korakov razvoja. Zato mi to najino posebno druženje veliko pomeni. Zelo dragoceno se mi zdi, da imam možnost v miru in osredotočeno opazovati razvoj lastnega otroka in drugih otrok. Ob načinu igre – »dela«, ki ga ponuja program ter ob skrbno izbranih materialih se razvojni preskoki hitreje opazijo. Tu se lahko veselim vsega, kar naš malček že zmore. Učim se tudi pustiti ga, da opravi stvari sam, če jih zmore in če me ne prosi za pomoč. Ob vsem pa tudi sam postaja samozavesten in samostojen. Prav lepo je opazovati vse otroke po vrsti, kako so v nekaj mesecih postali samostojni pri izbiri materialov, kako se znajo že zbrati pri svojem opravilu in kako so sprejeli ustaljeni način dela: najprej igra, potem črta, umivanje rok in skupna malica.

Moj poglavitni namen obiskovanja programa je bil ta, da se bo otrok morebiti lažje vključil v vrtec, ko bo napočil čas za to. Glede na to, da je bil kot dojenček silno nezaupljiv do ljudi, je v teh mesecih tudi po zaslugi programa postal prav družaben in zgovoren. So pa srečanja prinesla tudi druge rezultate; nekaj sem jih že omenila. Eden očitnejših je gotovo nekoliko večji občutek za red in pospravljanje tudi doma. Žal pa naš malček nekako še ne zna prenesti domov izkušenj s področja delitve igrac. V vrtcu je zanj večinoma kar samoumevno, da pusti tistega, ki dela z določenim materialom, pri miru, doma pa trmasto cepeta za ravno tisto igrac, ki jo uporablja bratec Martin, če je potrebno, pa tudi fizično obračuna z njim, da si jo prisvoji. Prav neuvidevno!

No, pa kar priznajmo, da smo tudi odrasli pogosto manj obzirni do najbližjih kot do tujcev ...

Andreja Iskra

Razpoloženje najmlajših je bilo proti koncu maše že precej veselo, ampak kaj zato, saj smo ob spremljavanju kitar in citer peli, da Jezus ljubi vse otroke, malčke vse na svetu tem.

Po maši je vsak otrok podaril mami in atiji svoj izdelek – odtis svoje roke na lepem barvnem papirju.

Otroci in vzgojiteljice so nam s to sv. mašo pripravili res lepo darilo. Ob koncu sem se zahvalila Bogu za milost, da najin otrok lahko obiskuje vrtec, kjer je poleg vsega izobraževanja deležen tudi vzgoje, ki je blizu najinim vrednotam.

Marija Jaklič

LUKA JE V DOBRIH ROKAH

Z možem Matjažem sva imela veliko srečo, da sva lahko najinega sina Luka prve tri leta zaupala v varstvo ljubečima in skrbnima babici Mariji in dedku Antonu. Luka je tako preživel svoja najnežnejša leta v domačem, zdravem in ljubečem okolju. Dedek Anton nama je odkril Angelin vrtec, za kar sva mu še posebej hvaležna. Tako je bil Luka brez velikega pomišljanja že pri letu in pol vpisan vanj, da bi si zagotovo pridobil mesto v tej ustanovi.

Ko sva se z možem odločila, da bo šel Luka pri treh letih v vrtec, nam je bilo vsem, tudi babici in dedku, prav hudo pri srcu, saj smo vsi globoko v srcu čutili, da se končuje čudovito, neponovljivo obdobje.

Zelo sem se razveselila, ko sem prejela obvestilo, da je Luka sprejet v Angelin vrtec, vendar mi vest ni dala miru. Želela sem se dokončno prepričati, da bo Luka obiskoval kakovosten vrtec, ki se bo mojim pogledom, zahtevam in željam čim bolj približal. In podala sem se v »spoznavanje« bližnjih vrtcev. Vzela sem si dovolj časa za odkrivanje vseh prednosti in slabosti posameznega vrtca, na koncu pa sem bila bolj zmedena kot ne. Nikjer nisem bila povsem zadovoljna, nikjer povsem pomirjena, v nobenem izmed obiskanih vrtcev si nisem zamišljala svojega otroka. Ostal je samo še obisk Angelinega vrtca. Z veseljem sem se odzvala vabilu vodstva, naj si ogledam in spoznam običajen delovni dan otrok v vrtcu.

In zgodilo se je ... Tiho in neopazno sem se vključila med otroke. Ure so tekale, jaz pa sem mirno opazovala otroke, vzgojiteljice, sestre, njihovo delo, zavzetost, pridnost, odličen program, bogato vsebino, drugačen pristop, mir, čudovit odziv in sodelovanje otrok.

Prevzelo me je popolnoma. Seglo do srca. Morala sem se prav zadrževati, da nisem od silnega veselja, navdušenja in sreče zajokala. Kar naprej sem imela solzne oči. To je to! V teh prostorih, med temi otroki, vzgojiteljicami, sestrami, v tem vrtcu sem končno videla svojega sina. V srcu sem čutila neizmerno hvaležnost Bogu, vsem, ki so prispevali, da ta vrtec obstaja.

Popolnoma prevzeta sem zapustila vrtec in hitela »oznanjat«, kako odličen je Angelin vrtec. Domači so bili zelo veseli: babi Marija in dedi Anton sta bila pomirjena – Luka bo v dobrih rokah. Tudi pri prijateljih sem naletela na dober odziv. Z navdušenjem so me poslušali, na koncu pa obžalovali, da tudi njihovi otroci ne obiskujejo Angelinega vrtca. Pri nekaterih pa sem opazila čudne poglede, zadržke in dvome. Zdelo se jim je, da se Angelin vrtec s svojim pristopom in programom preveč razlikuje od ostalih, »klasičnih« vrtcev, predvsem pa so izrazili bojazen, da se otroci iz Angelinega vrtca ne bodo mogli niti znali kasneje vključiti med ostale vrstnike v šoli in da se bodo preveč razlikovali od ostalih. Čeprav sem jim vneto razlagala, da je ta vrtec odlična osnova za razvoj umirjenih, uravnovešenih, odgovornih, delavnih, samozavestnih, čutečih ljudi, so samo zmajevali z glavami.

V krutem svetu, kjer vlada rivalstvo, komolčarstvo, tekmovalnost, nenehna borba za obstanek, ni prostora za take vrednote, so govorili. Bilo mi je hudo; kako ne sprevidijo, kaj je dobro za otroka, kako moramo vzgajati, kaj je v življenju res pomembno.

A vseeno sem vesela. Hvaležna. Naš Luka obiskuje Angelin vrtec.

Nina Ivanič-Rep

PRIHODNJE LETO BO NAJSTAREJŠA

Vedno ko prebiram prispevke staršev v Hiši otrok, dobim potrdilo, da je velika sreča za nas, da tudi Urška obiskuje Angelin vrtec.

Od prvega srečanja z vrtcem imamo samo prijetne izkušnje. Urška spada v prvo generacijo otrok Angelinega vrtca in je v tem času osvojila mnogo znanja na različnih področjih. Jeseni bo najstarejša deklica v vrtcu in z možem sva premišljevala, da bi jo morda predčasno vpisala v šolo (rojena je 6. januarja 1999).

Veliko sva se pogovarjala z drugimi starši, vzgojiteljicami, učiteljicami in tehtala argumente za in proti. Slednjič sva se odločila, da bo Urška še eno leto v vrtcu, v prijaznem okolju, ki ji nudi tudi kakovostno izobraževanje. Ena leto starejša in zrelejša se bo lažje soočila s spremembo okolja, navad in tudi »nevarnostmi«, katerih se vsi malo bojimo.

Doma imamo še mlajšo hčerko Zalo, ki bo junija izpolnila dve leti. Zato z veseljem pričakovanjem gledamo na čas, ko se bodo na igrišču Angelinega vrtca podili tudi naši najmlajši.

Renata Vereš Klančič

IZ VRTCA V ŠOLO

V veselju in ukaželnosti smo pričakovali jesen, saj se je naša Marjeta odpravljala prvič v šolo. Z veliko skrbnostjo si je pripravljala šolsko torbico, spraševala nas je o sošolkah, o novi učiteljici, kaj vse se bodo učili ... No, po nekaj tednih je začutila novo okolje in kar nekaj težav je bilo, ko je govorila, da v šoli kričijo, da ji brezobzirno zmečkajo listek, na katerega je med odmorom narisala risbico, da ji je v šoli dolgčas ... Vrednote, ki so v odnosih prevladovali v vašem vrtcu, tukaj pa nimajo mesta. Najbolj normalne stvari, kot so pridržanje vrat, spoštovanje do kruha (z učiteljico vred otroci brez pomisleka odvržejo kruh v smeti, ker so se pač najedli), pomoč, igra brez divjanja – se v naši šoli odvijajo po čudnih poteh. Učiteljica je morala v razredu ogromno časa posvetiti disciplini, pregovarjanju in celo

staršem dopovedovati, da odnosov vendar ne gre reševati z nasiljem. No, sedaj po osmih mesecih šolanja so začeli računati do 20 (v vrtcu so se šli »banko« do 1000), začeli so spoznavati male pisane črke (v vrtcu že petletniki in še mlajši pišejo z njimi knjižice) in začele so se tudi prve ocene. Če pogledam na ta čas z vidika otrokovega napredovanja, je bil izgubljen za Marjeto in velika škoda je, da se veselje do spoznavanja ne nadaljuje v smislu vašega vrtca, ki je postavil zdrave temelje za zrelo in odgovorno življenje. Vendar to prepuščam strokovnim ocenam vodstva vrtca. To prvo šolsko obdobje pa je bilo za našo družino tudi polno pogovorov, utemeljevanj, prebliskov, kako kljub drugačnemu okolju ohraniti svojo glavo. Sedaj vidim, da si je Marjeta kar uspešno našla svoj prostor v razredu s pomočjo načela, ki ste ga prav gotovo podpirali tudi v vrtcu: ODLOČI SE!. Zdaj se pa odloči – ali boš tudi ti tako delal ali je prav drugače; ali se boš potrudil, boš pomagal, poslušal, boš nesramen ali vljuden ... – odloči se! Ta odloči se prav zares daje otroku samozavest, odgovornost in predvsem možnost, da si v težavnih trenutkih poišče rešitev. Starši Angelinega vrtca čutimo, da otroke vzgajate in pripravljate na zrelost in zato smo vam neizmerno hvaležni in vas podpiramo v vaših prizadevanjih. Naj ta vzklik »Odloči se!« nikoli neutihne ...

Alenka Javornik

VAJA ZA DOMA

LUPLJENJE KROMPIRJA

Starost: od 3,5 let dalje

Material: Posoda z umitim krompirjem, nižja posoda za olupke, velika posoda za vodo in krompir, vrč za vodo, deska, oster navaden nož, kuhinjska krpa.

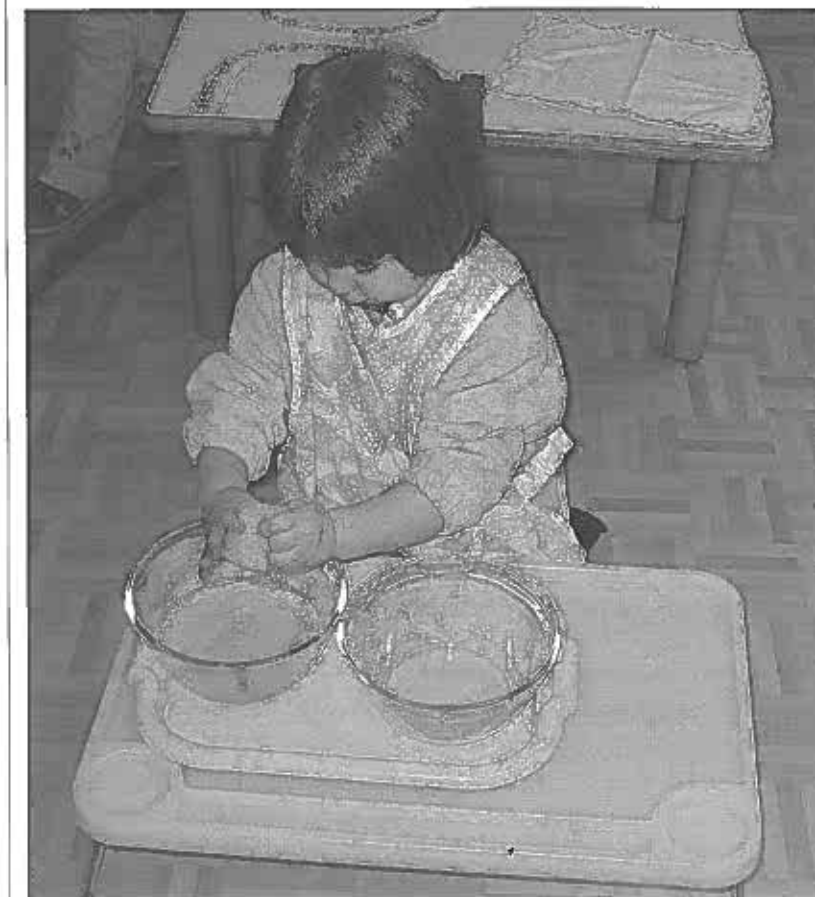
Namen:

- otrok sam pripravlja hrano
- vljudnost in spoštljivost
- uporaba noža
- učenje zaporedja dejavnosti, ki so potrebne, da uspešno dokončamo delo
- zaključiti cikel dela.

Predstavitev:

1. Povabim otroka k pripravi krompirja.
2. Nadeneva si predpasnik in umijeva roke.
3. Z vrčem greva po vodo.
4. Otrok naj zdaj opazuje, kaj delam.
5. Izlijem vodo v sredino velike posode.
6. Vzamem en krompir, položim ga na desko.
7. V dominantno roko primem nož.
8. Otroku pokažem, kateri del noža je rezilo.
9. Z ne dominantno roko držim krompir.
10. Z dominantno roko ga s počasnimi gibi pre-režem na pol.
11. Ena polovico krompirja postavim tako, da stoji na pravkar odrezanem delu.
12. Z ne dominantno roko ga držim, z dominantno roko pa z nožem lupim z žagajočimi gibi: od zgoraj navzdol in: »Stran od sebe«.
13. Krompir med lupljenjem po potrebi obračam.
14. Gibe ponavljam, dokler ne olupim cele polovice krompirja.

15. Olupljeno polovico dam v posodo z vodo: »Da ne počrni.«
 16. Olupke pospravim v posodo za olupke.
 17. Olupim še drugo polovico krompirja.
 18. Roke obrišem v kuhinjsko krpo in ponudim otroku, da z lupljenjem poskusi še sam.
- (Olupljen krompir uporabimo za kuho ali peko.)

STARŠI SPRAŠUJEJO

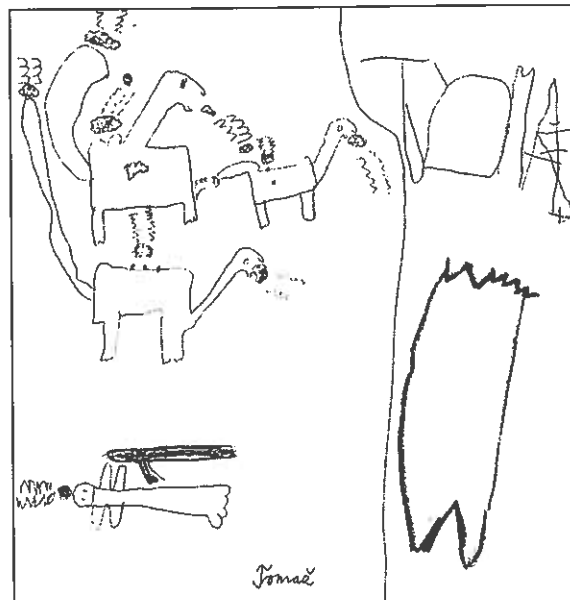
KAKO ODREAGIRATI OB OTROKOVEM IZBRUHU TRME?

zakonca Gyergyek

V odgovor ponujamo nekaj pripetljajev, ki jih v knjigi Children the Challenge opisuje Rudolf Dreikurs. Predlagamo, da jih preberete in interpretirate. Možen je cel niz rešitev problema, a za nobeno ne velja, da je »taprava«.

Sharon se je s svojo mamo vračala z igrišča domov, ko se je odločila, da se želi ustaviti pri Anitini hiši. Mama je rekla ne, saj sta zdaj namenjeni domov. Sharon se je cmerila in prosila. Mama je nadaljevala s hojo, Sharon pa se je vrgla na pločnik in vpila. Mama je mirno in tiho hodila dalje, ne da bi se ozrla nazaj. Nenadoma je Sharon skočila pokonci in smejoča stekla k mami. Veselo sta prehodili ostanek poti domov.

Mama je v kuhinji slišala glasove, zato je šla pogledat, kaj se dogaja. Na pultu je našla štiri-

letnega sina, ki se je stegoval proti bonbonom na zgornji polici. »Zdaj ni čas za bonbone, Larry, saj bo vsak čas kosilo.« Sina je postavila na tla. »Hočem bonbon!« je vpil. »Ne, pripravila ti bom kosilo.« »Bonbon!« Otrok se je vrgel na tla, kričal in brcal. »Hočeš, da te našeškam po riti?« je jezno vprašala mama. »Ne maram te!« »Kaj pa govoriš?« Otrokov bes je naraščal. »Larry, nehaj, prosim te. Na, tukaj imaš enega. Zdaj pa nehaj kričati.« Larry je počasi popustil in končno vzel bonbon, ki mu ga je ponudila mama.

Peter, pet let in pol, ni šel v vrtec zaradi resnega prehlada. Neko popoldne, ko je vreme postalo prijetno in se je sneg začel topiti, si je Peter zaželel iti ven. »Ne, sin. Še vedno preveč kašljaš.« Fant je pričel neprijetno kuhati mulo. Čez kratek čas ga je mati slišala zaloputniti vrata. Peter se je oblečen v bundo in obut v zimske škornje šel ven igrat. Mama je šla za njim. Prijela ga je za roko in mu rekla, da mora noter. On pa se je uprl. Dvignila ga je in odnesla noter. »Zelo mi je žal, Peter, a danes se še ne moreš igrati zunaj.« Otrok je besnel in jokal. Mama ga je nasilno slekla, saj je vedela, da ni dobro, da bi se pregrel. Peter se je jezno zagnal proti vratom. Mama pa je mirno stala in odločno držala vrata. Nič ni rekla niti ni skušala ustaviti njegove jeze. Začel se je močan kašelj kot posledica njegovega vpitja in navora. Mama je še vedno molčala, le z blokado njegove poti ven je nadaljevala. Končno je Peter izbruhnil: »Sovražim te, sovražim te, sovražim te!« Potem je planil v sobo in se vrgel na posteljo. Mama je nadaljevala s svojim delom, Petra pa je pustila, da ga je jeza minila.

Triletna Ana se je igrala pri maminih nogah, medtem ko je ona likala. »Mami, rada bi, da zdaj nehaš likati.« »Še dve srajci moram zlikati, ljubica, potem sem pa končala.« »Ampak jaz moram na stranišče,« se je cmerila Ana. »Lahko greš sama,« je prijazno odgovorila mama. »Ne, ne morem, hočem, da greš ti z mano.« »Žal mi je, zdaj likam.« »Ampak ne morem iti sama.« Mama se je hčerki nasmehnila, rekla pa ni ničesar več. Deklica se je vrgla na tla in začela s togoto. Za trenutek je bilo videti, kot da nekaj premišljuje, nato je vstala in šla sama na stranišče.

Prevod in priredba: Neža Kalan

KOLEDAR

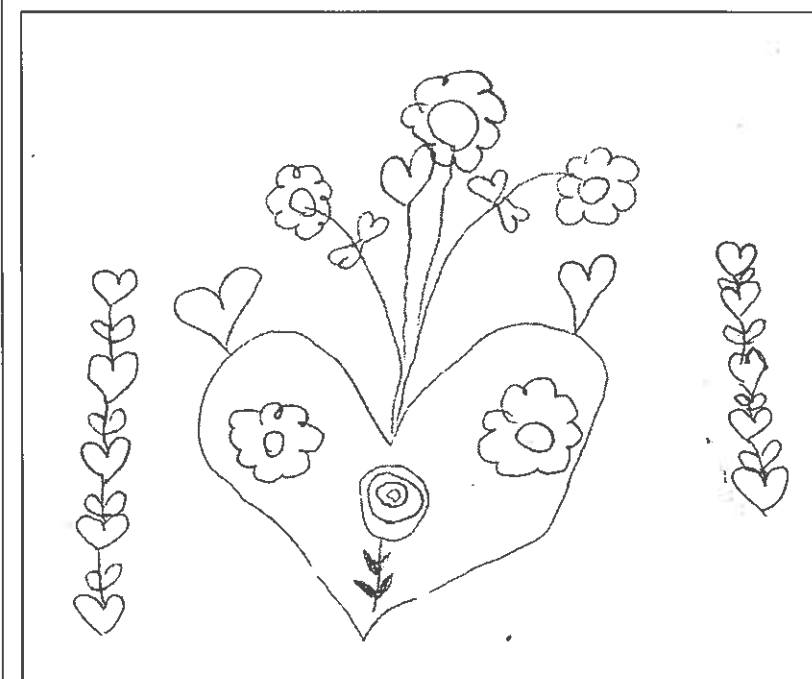
11. 6. 2004	zaključni piknik vrtca
26. 7. 2004	22. 8. 2004 vrtec zaprt
1. 9. 2004	starejšim otrokom se pridružijo »novi« otroci

ČESTITAMO

- družini Osredkar ob rojstvu Miha,
- družini Lampe ob rojstvu Tobija,
- družini Sever ob rojstvu Ane,
- družini Fabiani ob rojstvu Klare,
- vzgojiteljici Danijeli Gregorčič in Urošu Kopavniku ob njuni poroki.

ISKRENA HVALA

- mami Jakoba K. za prevod knjige »Absorbend mind«;
- gospe Majdi za celoletno vodenje gibalne vzgoje;
- staršem, ki ste skrbeli za izhajanje Hiše otrok z oblikovanjem, zbiranjem prispevkov, lektoriranjem in tiskanjem;
- Matičevi in Petrovi mami za pogovor z otroki o skrbi za zobe;
- staršem Petra C. za organizacijo obiska Železniškega muzeja;
- staršem Kim za organizacijo koncerta s predstavitevijo instrumentov na Glasbeni šoli Lj. Moste – Polje;
- staršem Lucije Š. za povabilo misijonarja Janeza Puhana;
- otrokom za odpovedi čokoladi, s čimer smo zbrali za otroke na Madagaskarju 9.948 sit;
- vsem staršem, ki prinašate rože ob ponedeljkih in ob petkih skrbite za perilo in darila ob rojstnih dnevih otrok;
- za dodatne denarne prispevke nekaterih staršev in starih staršev;
- za vse, kar storite dobrega za vrtec, pa mi tega niti ne vemo, Bog vam povrni!

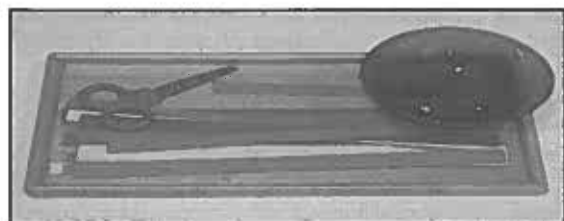

VAJA ZA DOMA

STRIŽENJE

Starost: 2,5 let in več

Opis materiala: pladenj, ozki trakovi (širine 1 – 2 cm) iz malo tršega papirja (šeleshamer, risalni papir, papir koledarjev), škarje s topo konico, majhne pisemske ovojnice, pisalo

Namen: koncentracija, koordinacija, učenje pravilne uporabe škarij, motorični razvoj, pozitivna samopodoba, priprava na pisanje, samozaupanje

Kontrola napake:

- papir je razcefran
- papir ostane v zaprtih škarijah

Predstavitev:

1. Prinesem material na mizo.
2. Pokažem, kako odpiram in zapiram škarje.
 - Brez škarij: dvignem pest, jo odprem in zaprem; to nekajkrat ponovim
 - S škarijami: dvignem škarje, jih odprem in zaprem; to nekajkrat ponovim.
3. Z nedominantno roko primem papirnati trak.
4. Z dominantno roko primem škarje in jih odprem. Med rezili vstavim trak.
5. Odstrižem.
6. Odložim škarje in preprimem trak. Škarje ponovno primem, jih odprem in ponovno vstavim trak med rezili. Ko strižem, je roka s škarijami pri miru, premika se ne dominantna roka, ki trak približuje škarjam.
7. Ko končam, pospravim odrezke v pisemsko ovojnico. Nanjo napišem svoje ime.

CVETLIČNI ARANŽMAJI

Starost: 3 leta in več

Opis materiala: veliko vedro, v katerem je sveže cvetje (v najmanj 10 cm visoki vodi sobne temperature), pladenj s škarijami, gobico, vrčem, vazo, lijem in predpasnik ter papirnata brisača

Namen: priprava vaz, gojenje ljubezni do narave, spoštovanje živega, usmeritev pozornosti k življenjskim pogojem rastlin, pridobivanje estetskega čuta, učenje skladnosti barv, prave harmonije in skladnosti v velikosti.

Mikavna točka:

- privlačni cvetovi rož, žive barve, svežina cvetja in zelenja
- različne oblike in postavitve listov na rastlini
- privlačni aranžmaji šopkov v vazah

Kontrola napake:

- razlita voda na mizi, tleh in otroku
- roža, ki štrli iz vaze ali je pregloboko v njej
- pospravljen material po zaključeni dejavnosti

Predstavitev:

1. Povabim otroka. Nadeneva si predpasnika.
2. Na mizo prineseva pladenj s stvarmi, ki jih potrebujeva, podlago za mizo in list papirnate brisače.
3. Na podlogo zložim po vrsti od leve proti desni: vrček za vodo, vazo, lij, gobico, škarje.
4. Otrok naj napolni vrček z vodo.
5. Vzajem lij in ga dam v vazo. Vanj vlijem vodo iz vrča. Dvignem ga in ga obrišem z gobico.
6. Napolnjeno vazo z vodo prestavim na papir, ki je razgrnjen na podlagi.
7. »Grega iskat rože.« Vzajem pladenj in grem k posodi z rožami. Izberem rože in jih na pladnju prinesem na mizo.
8. Eno rožo vzajem v roke in ob vazi pomerim velikost. Z levo roko primem tam, kjer moram odstriči.
9. Z desno roko primem škarje. Rožo odstrižem (nad papirjem) in jo postavim v vazo.
10. Postopek nadaljujem, dokler ne dokončam šopka. Dokončan cvetlični aranžma postavim na zeleno mesto (na mizo, v Bohkov kot...).

11. V kolikor mi ostane še kaj rož, jih s pladnjem odnesem nazaj v posodo.
12. Papir in odrezke rož zvijem skupaj in odnesem v koš.
13. Z gobico pobrišem podlago, pladenj in polito vodo.
14. Vse stvari zložim nazaj na pladenj. Pripravim papir za otroka in ga povabim, da še sam poskusi ustvariti svoj cvetlični aranžma.

Opombi:

- Dobro je, da za začetek uporabljamo prozorne vaze, da se vidi nivo vode.
- Pomembno je, da ne prepustim dela otroku, ker je izdelovanje šopkov umetniški proces in ga zato vsak sam izvrši do konca.

ZAHVALE

ZAHVALE

Najlepša hvala:

- vsem, ki ste nam v začetku leta darovali papir, robčke, filme, druge materiale, dali darilo ali denarni prispevek ob rojstnem dnevu otroka;
- staršema Ane, Tine in Žive Gabrovšek za fizikalne poskuse in podarjene materiale za področje znanosti (elektrika);
- očetu Lana Grošlja, ki je omogočil tisk vseh doslej izdanih številk glasila Hiša otrok;
- zobozdravnici in mami Petra Kosma, ki je otrokom predstavila umivanje zob;
- vsem staršem, ker prinašate ob ponedeljkih rože in ob petkih skrbite za perilo;
- naši bivši vzgojiteljici Danijeli Gregorčič Kopavnik za njen prispevek pri vzgoji naših otrok. Želimo ji veliko uspeha pri delu, kjerkoli že bo.

ČESTITKE

- družini Seljak ob rojstvu Vida
- družini Marolt ob rojstvu Veronike
- družini Kušar ob rojstvu Krištofa
- družini Kordeš Demšar ob rojstvu Davida
- družini Ivanič Rep ob rojstvu Miha

KOLENDAR DOGODKOV

19. APRIL	2. sestanek za starše
6. JUNIJ	zaključno srečanje za tiste otroke, ki jeseni odhajajo v šolo
17. JUNIJ	družinski piknik na igrišču vrtca

